
DENÍK

Tam, kam se pozemní cestou nedostanete

Jako první jsme v Iquitosu zamířili do kavárny a s velkým sebezapřením vypili každý jedno kafe, (co se kyselosti týče, tak hipstři z Letné by se měli jít zahrabat). Popravdě kafe z plesnivého kávovaru u lfcí v Londýně totiž bylo oproti téhle kyselé černé tekutině opravdovou delikatesou. Ale zas jsme se mohli pokochat výhledem na Casa de Hierro (Železný dům), který navrhl sám Gustav Eiffel. Pak jsme podle rady Francouzů z lodi našli hotel Hobo Hideout, který se nám moc líbil, hlavně tedy postarší paní, která ho spravovala – byla ultra milá a upovídaná, že jsme se rozhodli tam i za trochu vyšší cenu (50 solů za pokoj) zůstat. Hotel byl čistší a lépe zařízený, než jsme byli zvyklí, což se pak vysvětlilo tím, že majitel je prý Amík, který ale žije už dva roky na Aljašce a ta paní se mu tady o to stará.

Iquitos je zvláštní město, se svým půl milionem obyvatel je největším město, kam nevede žádná silnice. Nachází se uprostřed Amazonského pralesa a dá se sem dostat jedině lodí nebo letadlem, jediná silnice, co tu je ho spojuje akorát právě se sousedním 100 km vzdáleným Nauta. Z malé osady se stal významným městem na přelomu 19. a 20. století díky kaučukové horečce. Dnes je hlavním městem největšího (z 25) peruánského regionu Loreto (asi 30 % Peru, což odpovídá velikosti Německa). Ale polovina obyvatel tohoto regionu žije právě v Iquitosu, na zbytku se rozprostírá džungle s hustotou cca 2 obyvatel na km². Džungle je také důvodem celoroční vysoké vlhkosti vzduchu. Zajímavostí je, že díky poloze téměř na rovníku je rozdíl mezi nejdelším a nejkratším dnem v roce pouze 18 minut.

Díky své poloze je to ideální výchozí bod pro výlet do džungle, a právě proto zde potkáte spoustu turistů, hlavně tedy mladých baťůžkářů. Nejspíš díky tomu, se nám podařilo najít tu jedinou opravnu iphonů, co byla ve městě a za dvě hodiny, než jsme se na trhu najedli, měl Kuba telefon zase jako nový a navíc ještě s ochranným sklem. Pak už přiletěl Luboš ještě s kamarádkou Adél, která po cestě na letišti koupila Kubovi novou čelovku, ubytovali se u nás v hotelu a začali jsme plánovat výlet do džungle. Výpravy do džungle vám tady nabízí doslova každý, ale já se svojí představou a vzpomínkou na Bolívii, nechtěla skončit za spoustu peněz se skupinkou turistů někde v luxusní lodži, kde uvidím tak maximálně ochočené opice. Naštěstí jsme se na tomhle shodli všichni, a tak jsme přijali nabídku na schůzku s Juanem Carlosem, jehož nám dohodila naše domácí.

Juan Carlose se narodil a stále žije ve vesnici Puerto Miguel v džungli kousek od Nauta spolu s jednou francouzskou, která tam učí jazyky a která ho přivedla na myšlenku průvodcovství po džungli jako přivýdělek. Nepracuje pod žádnou cestovkou a vše zařizuje sám. Časem by si rád otevřel vlastní kancelář přímo u sebe ve vesnici, kde by dohazoval místní lidi jako osobní průvodce. Jednou prý byl dokonce za svou přítelkyní v Paříži, kde viděl, jak může být země čistá a organizovaná, ale jelikož se k němu lidé chovali rasisticky a chyběla mu džungle, dlouho tam nepobyl. Jeho styl průvodcovství se nám zamlouval, ovšem cena ne (200 solů / osoba / den). Zkusili jsme tedy navštívit ještě pár cestovek a potkat se s pár lidmi, a i když někde nabízeli výlety za 100 solů, nebylo to to, co jsme hledali. Nakonec jsme se tedy vrátili k Juanu Carlosovi a usmlouvali třídní výlet na 140 solů za osobu na den.

Po společné večeři jsme ulehli do postele. Kuba se už ve tmě pro cosi natáhl na stoleček, zavadil přitom rukou o nabíječku a ta spadla přímo na jeho iphone, který se na zemi nabíjel. Takže až se vám někdy rozbije displej na telefonu, vzpomeňte si, že pokud se vám to nepovedlo dvakrát během jednoho dne, jste na tom ještě dobře. Po druhé už jsme ho opravit nenechali, takže jsme od té doby, byli odkázáni už jen na můj telefon.

Jak se u jednoho stánku můžete zamilovat nebo vyléčit rakovinu

Na další den jsme si naplánovali prohlídku Iquitosu a rovnou jsme zamířili k tomu nejzajímavějšímu, co Iquitos nabízí – tržiště ve čtvrti Belen. Belen je chudinská čtvrť kousek od centra. Všude popisují, že trh je rozdělen na dvě části, na horní turistickou a dolní, kam se turistům doporučuje jít jen s průvodcem. My jsme trh prošli křížem krážem, nahoru i dolů a stále hledali tu neturistickou dolní část, abychom se nakonec dozvěděli, že už jsme skrz ni několikrát prošli. Jako je pravda, že nás několik lidí varovalo, ale ne ať tam nechodíme, ale jenom ať si dáваме pozor. My s sebou však měli jen pár solů, telefon přivázaný na šňůrce a otrhané oblečení, takže nás to moc netrápilo. Nakonec jsem se s Kubou shodla, že to bylo srovnatelné s tím trhem v Yurimaguas – ta horní část byla jako ten denní trh a ta spodní jako ten noční. Obojí super, ale pro člověka, co strávil v Yurimaguas tři dny nakupováním na lokálním trhu nic extra zajímavého. I když pár zvláštností tu bylo.

V té dolní části se nachází ta nejchudší část Belenu. Dřevěné rozpadající se domky tu stojí na vysokých kůlech a teď v období dešťů jsou všechna přízemí zatopená a mezi domky se dá přepravovat jen po vetších improvizovaných lávkách nebo na lodi. Také proto se tomu tady říká „Benátky Peru“. My s Kubou jsme se rozhodli prozkoumat i tuhle část, a tak jsme se vydali po jedné napůl potápějící se lávce mezi domky. Luboš s Adél se od nás tady odpojili a vrátili se do horní části, kde jsme se později opět potkali. Šli jsme po lávce tak dlouho, až skončila. Naštěstí jsme tam potkali nějakého mladého kluka na lodičce. Když jsme se ho zeptala, jestli by nás nemohl svézt a kolik by za to chtěl, překvapeně se na mě podíval: „Vy mi za to zaplatíte?“. Řekla jsem že samozřejmě, přeci ani kuře zadarmo nehrabe, počkali jsme ještě na jeho kámoše, kterého jel

vyzvednout a jelo se. Cestou nám ukazovali, kam až někdy v květnu vystoupá voda a o kolik více prostoru mají v období sucha, kdy můžou využívat i spodní patra baráčeků.

Nakonec si řekl za

každého 1 sol, tak jsme mu nechali pět.

Další zajímavostí je ulička pasaje Paquito v centru trhu, kde můžete koupit všemožné bylinky a lektvary snad na všechny nemoci světa. Luboš s Adél neodolali a každý si odnesl svůj nápoj lásky. My s Kubou to pojali trochu praktičtěji. U prodavačky, která nám nejvíc připomínala čarodějnici, (myšleno v dobrém), si Kuba koupil olej ze stromu Copaiba, jelikož na lodi chodil asi půl hodiny bez trička, takže byl úplně spáený a já jakýsi lektvar v petce obsahující Sangre de Drago (ze stromu *Croton lechleri*) na můj, ještě stále od té slavné indické chrámové vody rozhašený, žaludek.

Samozřejmě jsme si nakoupili spoustu dobrůtek a ovoce (4 granadilly (druh mučenky) nebo 4 mandarinky za 2 soly). Chtěli jsme ochutnat i něco zajímavého, ale grilované želvy, kajmani či ryby paiche mě moc nelákaly. Rybolov paiche (*Arapaima gigas*), ryby dosahující až přes 3 metry, je značně omezen, stejně tak želv a kajmanů. Jedná se tedy o černý trh, který jsme nechtěli podporovat. Zato jsem už několik dní pozorovala stánek, kde byla věčně fronta. Prodáváli se tam ve formě špízu 5cm červi suri (larvy brouka *Rhynochophorus plamarum* z čeledi nosatcovitých). Adél se hned přidala, a tak jsme si za 3 soly jednu špejli koupili. Všichni nedočkavě čekali, jak se budu tvářit, zatím co jsem zuby trhala prvního červa a překvapivě a hlavně upřímně musím říct, že to bylo jedno z nejlepších jídel, co jsme kdy v Peru měla.

Kapustňáci

Po návštěvě trhu jsme se opět rozdělili, jelikož já večer předtím objevila, že je v Iquitosu záchranné centrum kapustňáků. Kapustňáci jsou obrovští (až 4m) býložraví vodní savci z řádu sirén, kteří nemají přirozené nepřátele a sami by neublížili ani mouše. Proto se jim někdy přezdívá mořské krávy. Kapustňák amazonský

(*Trichechus inunguis*) je nejmenší ze čtyř druhů a jediný čistě sladkovodní. Vidět tohle zvíře zblízka jsem si prostě nemohla nechat ujít.

Centrum se nachází na kraji Iquitosu. Po zakoupení vstupenky jsme si sedli do altánku, kde hned vedle nás ze střechy přistáli dva gekoni. Pustili nám krátký úvodní film a pak si nás převzal průvodce, který vypadal přesně tak, jak by si člověk takového průvodce představoval – mladý nadšený Amík, který prohlídku uvozoval slovy: „This guy here ...“ (mluvící o želvě či o opici). Vysvětlil, že největším problémem je černý trh a jelikož je Peru jednou z nejzkorumpovanějších zemí, je velmi těžké proti tomu bojovat.

V záchranném centru nemají jen kapustňáky, ale i jiná zvířata. Například dva obrovské krásné Papoušky zelenokřídle, kterým někdo ustříhl křídla, takže už nemohou být vypuštěni zpět do přírody a kteří se sami od sebe ujali role strážců obrovské želvy. Několik bazének s asi 1000 malých vodních želviček, které byly zabaveny překupníkům a za pár týdnů by měly být vypuštěny. Malá Vydra amazonská, v dospělosti dosahující až 3 metrů, která byla tak brzy odebraná mámě, že se od ní nestihla naučit plavat, a tak jí pomalu dopouštějí bazének, aby se sama postupně naučila.

Dále tam byli nosálové, kajmani či želví vajíčka v přirozeném inkubátoru. Pak také malpy (*Sapajus nigritus*), jedny z nejchytřejších opic. Průvodce nám vyprávěl, jak před nimi musí neustále schovávat klíče, protože jinak je najdou, samy si odemknou a utečou. Když jsem se ho zeptala, zda se to už někdy stalo, odpověděl: „Jasně, už několikrát, například zrovna předevcírem“. Paradoxně ale jsou tak chytré, že se vždy potom zase vrátí, protože si uvědomí, že tady mají stravu třikrát denně až pod nos, a tak se jim moc nikam jinam nechce. Ty tu však čekali jen na vyřízení papírů, aby mohli být vypuštěny zpět do přírody, což ovšem trvá šest měsíců. Po vyřízení je prý budou muset zavézt někam hodně daleko, aby se nevrátily zpátky.

Konečně jsme došli k bazénkům s kapustňáky. Momentálně tady měli tři a nad všemi jsme se s Kubou poměrně dlouho rozplývali, jelikož jsou totálně nejvíc roztomilí. Průvodce nám o nich mezitím vyprávěl.

Kapustňák má po 13 měsících těhotenství vždy jen jedno mládě, které dva roky kojí a další dva se o něj ještě stará. Bohužel se stává, že matka umře a mládě pak nemá šanci na přežití. Díky své mírumilovnosti je poměrně lehké je ulovit na maso, také jsou často zabiti ve srážkách s loděmi a občas se stává, že jsou nabízeni jako domácí mazlíčci. Jako když jsem viděla, jak jsou roztomilí, tak jsem to skoro chápala, ale zase kdo by chtěl mít pultunového domácího mazlíčka?

Během desetileté existence centra se povedlo zachránit už 26 kapustňáků. Největším problémem je sehnat speciální mléko na kojení, protože jsou alergičtí na laktózu. Proto první pokusy o

pro nás bylo trochu zklamáním, protože jsme si připadali jak děti na táboře. Trochu jsme si postěžovali a tak nám dovolil zapíchat si před moskytiéry malé kůly na holínky, aby do nich nemohli přes noc nalézt škorpióni.

Prozatím jsme si z nudy vzali vlasce navázané na větvích a začali lovit piraně na kuřecí kůži. Spíš než lovení to připomínalo krmení. Pro pozorujícího člověka (mě) to vypadalo asi takhle: Napíchne se kus kůže na háček, ponoří do vody, počká se, až ho piraně sežerou, vyloví se prázdný háček a začne se nanovo. Nakonec sežraly kůži z celého kuřete. Lubošovi se však opravdu jedna podařila chytit, takže jsme měli po večeri dezert. Celkově jídlo bylo moc dobré. Aby také ne, když Juan Carlos měl chvíli i vlastní restauraci a pracoval v hotelu. Také jsem ve větvích stromů objevila jednu z nejmenších opic kosmana zakrslého (*Callithrix pygmaea*), kterou je prý poměrně vzácné spatřit.

Nejhorší na džungli jsou komáři. Je jich tam tolik, že pokud jste tam nebyli, nedokážete si to představit, obzvlášť takhle u stojaté vody. Stačí promáchnout rukou vzduchem a člověk ucítí, jak mu do ní naráží. Jedinou obranou je několik vrstev oblečení, protože tenkou vrstvou propíchnou, jenže noste na sobě mikinu a bundu, když je venku 100% vlhkost a přes 30 °C. Hřebíčkový olej sice fungoval, ale jen když ho člověk nenaředit a potřel se vážně celý, ovšem stejně jako Kubův 35% DEET, který už je dokonce zakázaný vyrábět, měl jen krátkodobou účinnost. Jediné, co trochu zabralo, bylo termitiště, kteří naši průvodci přinesli a zapálili uprostřed tábořiště. Jak hořelo, tak se pomalu rozpadalo a Kuba stihl jen o vlásek uskočit, než se zřítilo na zem. Když se prý kus takového termitiště i s termity vezme a povaří, vznikne lék na TBC a artritidu. Po večeri jsme jeli hledat kajmany. Projížděli jsme po lagunách na loďce a hledali svítící oči při pobřeží. Asi dvakrát jsme je zahlídli, ale hned se ponořili a zmizeli.

Amazonské číslovky

Brzy ráno naše tábořiště navštívili větší opice, ale já to prospala. Juan Carlos mi ukázal strom ubos (*Spondias mombin*), ze kterého když se sloupne horní vrstva kůry, dostane se člověk k červenému dřevu plnému šťávy, který naškrabe a povaří v horké vodě. Prý je to dobré na žaludek, ale i na rakovinu. Kuba šel ještě před snídaní lovit piraně na zbytky piraně ze včerejška a povedlo se mu jednou holínkou zahučet do vody. Všechny, včetně mě, překvapilo, že jsem to nebyla já.

Po snídani jsme vyrazili na lodi na průzkum džungle. Hned jak jsme odjeli z tábořiště, viděli jsme, jak se tam sbíhají opice. Zakotvili jsme na břehu sousední laguny a šli na procházku džunglí. Bylo to fajn, rostliny v džungli jsou neuvěřitelné, ale vlastně jsme kromě nich, až na x druhů mravenců a jednu veverku nic moc zvláštního neviděli. Juan Carlos sice tvrdil, že zahlédl jaguára, ale já s Kubou jsme k těmhle jeho hláškám byli maličko skeptičtí. K svačině jsme dostali tzv. pralesní kokos (*Attalea phalerata* neboli shapaja), respektive larvu žijící v tom ořechu, která se jí prostě syrová zaživa a chutná celkem podobně jako ten kokos. Největší zábavou bylo houpání se a šplhání na liánách. Jako vyšplhat na ni sice jde, ale u takového toho skákání z jedné na druhou si myslím, že Tarzan musel podvádět. Když začalo pršet, ubylo komárů a bylo tedy trochu snesitelněji, jenže to se naši průvodci rozhodli jet zpátky na oběd.

Odpoledne jsme všichni jeli lovit piraně. Juan Carlos vyprávěl, jak jednou ulovili 80 čtyřiceticentimetrových piraní za půl hodiny. No myslím, že má s těmi číslovkami trochu problémy. My jsme nakonec ulovili celkem jen jednu a pozor. Ulovila jsme ji já! Ale byla tak malá, že jsem ji zase pustila:-D Cestou zpátky jsme na břehu řeky na vrcholku stromu uviděli lenochoda. Docela dlouho jsme ho pozorovali, zatím co on se za tu dobu překvapivě ani nepohnul. Tohle zvíře je prostě úplně skvělé. A prý když spadne z 200metrové výšky (jasně, dvě třetiny Eiffelovky, s tím že nejvyšší historicky naměřený strom má 115 metrů, dle nevěrohodných údajů 150), nic se mu nestane :-D

Pak se Juan Carlos ujal vaření a my se zatím koupali v laguně. Kajmani vylézají stejně až po setmění, piraně útočí na člověka, jen když jsou fakt hladové, což nehrozilo, vzhledem k tomu, že už jsme je dva dny pilně krmili a hlavně setkání s kajmanem oproti milionu komárů vlastně znělo až příjemně. Nejvíc nebezpečná ze všeho je prý jakási ryba, (myslím že Zubatice makrelová zvaná upíří ryba, *Hydrolycus scomberoides*), která žije samotářsky, jde po krvi a kouše do masa. Na tu si prý máme dávat pozor. Nevím sice jak, ale riskují to všechny děti ve vesnici, tak my také. Voda byla osvěžující, a navíc jsme odtamtud mohli pozorovat sedm obrovských žlutomodrých papoušků (*Ara ararauna*). K večeri jsme dostali špagety, ale naši průvodci, přestože je uvařili, se nad nimi pošklebovali a dali si znovu rýži.

Po západu slunce jsme opět vyjeli hledat kajmany, ale opět neúspěšně. Žije tu několik druhů, mezi nimi i kajman brýlový (*Caiman crocodylus*) dosahující až 3 metrů, pak kajmánek malý (*Paleosuchus trigonatus*) a kajman černý (*Melanosuchus niger*). Juan Carlos sice tvrdil, že

kajman černý z čeledi aligátorovitých může mít až 12 metrů, přestože Wikipedie říká maximálně čtyři, ale že je lidé již téměř vyhubili a zůstal tu už jen jeden 11metrový, kterého naposledy viděl minulý týden. Kdyby na nás náhodou zaútočil, tak máme sledovat ocas, protože tím útočí jako první a teprve až pak tlamou.

Také říkal, že je tu spousta anakond. Jediné, co jsme však viděli, byli jako vždy amazonští delfíni a pak nám málem do lodi spadl jakýsi had. Hladina vody je v dubnu hodně vysoko a člověk tak proplouvá mezi polozatopenými stromy, přes jejichž koruny není vidět nebe nad hlavou. Musí se proplétat větvemi, sem tam skrčit, zacouvat či odstrčit. A právě z jedné takové větve v úrovni hlavy, těsně před naší lodí skočil do vody asi dvoumetrový had a zmizel pod hladinou.

Přiznávám, že jako první mi blesklo hlavou, že škoda, že neskočil o chvíli později, takže bych měla šanci si ho prohlédnout. (Tentokrát bych mu ale na hlavu nesahala). Ovšem pak jsem si představila to pozdvižení, jak by to asi vypadalo v naší malé vratké dřevěné loďce, kdyby tam přistál had, a zase jsem si to rozmyslela.

SpiderSearchMan

V noci nás ještě čekala procházka džunglí za účelem hledání tarantulí. Kuba se totiž pavouků (velkých a cizokrajných) dost bojí, tak Juana Carlose poprosil, aby mu nějakého ukázal a on tak věděl, čeho se to tedy vlastně bojí konkrétně.

Pomalou jsme se brodili zatopenou noční džunglí s Juanem Carlosem vpředu. Nikdo však nemá tak vytrénovaný radar na pavouky jako Kuba, který automaticky spiderskenuje každou místnost, než si v ní ustele. Takže první tarantuly objevil on. Do teď nechápu jak. Byla černá, schovaná ve štěrbině stromu a mně trvalo několik minut, než jsem ji spatřila, i když jsem o ní už věděla, stála přímo u toho stromu a do dutiny si svítila čelovkou.

Cíl naší cesty jsme tedy splnili a začali se pomalu vracet. Když tu Kuba po cestě zpátky objevil přímo na zemi toho pavouka, kvůli kterému málem do Peru nejel – brazilského pouštního pavouka Palovčika brazilského (*Phoneutria fera*). Tento pavouk je extrémně jedovatý a údajně má na krku nejvíce smrtí způsobených kousnutí pavoukem. Tělíčko měl dobrých 5 cm a rozpětí nohou tak 13. Podívala jsem se na Kubu a říkám: „Jak ty to děláš, že ty pavouky

vždycky najdeš“. On mi na to odpoví: „Takhle“ a ukáže kus od sebe, kde si to po zemi šine další tarantule.

Pak se již opravdu vracíme do tábora, a aby toho nebylo málo, najde ještě jednu tarantuli na stromě, kde je uvázaná moskytiéra Adél a Luboš. Celou tuhle pavoučí misi slavnostně zakončí ráno, kdy objeví ještě tarantulí mládětko tentokrát pod jejich moskytiérou. Ale musím ho pochválit. Trochu jsem se bála, že po tom objevu brazilského pavouka se sbalí a odjede přinejmenším někam do civilizace, ne-li zpátky do Prahy. Ale on bez připomínek se mnou normálně spal venku v moskytiéře. A o tom tarantulím mládětku dokonce prohlásil, že je roztomilé!

Setkání třetího druhu

Poslední den od rána lilo. Bohužel komáři se tu očividně adaptovali i na déšť a bylo jich snad ještě více než všechny dny předtím. Proto jsme jen v rychlosti sbalili tábořiště a vyrazili zpět do Juanovi vesnice. Dovezl nás k sobě domů, kde nám udělal snídani a oběd. My si odpočinuli od komárů a pokecali s jeho desetiletým synem. Po obědě jsme navštívili dům ve vesnici, kde drželi v zajetí obrovskou anakodu. Vyprávěl k tomu jakýsi příběh, že ji ulovil s nějakým Čechem, ale kdo ví, jak to bylo doopravdy. Každopádně anakonda v zajetí nás nikoho nezaujala. Luboš s Adél se tvářili jako nezájem a Kuba ji totálně ignoroval se zhnuseným výrazem. Já jsem mu řekla, že je to chudák a šla si fotit motýli. Myslím, že byl naší reakcí trochu zklamaný, což je dobře, a tak se rozhodl vylepšit si skóre jinak.

Vzal nás na druhý konec vesnice, kde měli takový klasický pralesní dům – platforma na kulech se sloupy, trámy a klenutou střechou. Vše ze dřeva a ze všech stran otevřené. No a tam nahoře na trámech se líně povalovali tři lenochodi. Nejdřív přišel k vesnici jeden, začali ho krmit, a tak tam zůstal. No a pak si došel pro své zbylé kámoše lenochody, prý: „Mám skvělý dům plný jídla, nechcete bydlet u mě?“, a tak tam teď žijí tři. Jednoho z nich vzal a podal mi ho do náruče. Ten se mě okamžitě chytil okolo krku a pasu. Já jsem snad nikdy neviděla tak roztomilé a zvláštní zvíře. Hlava, kterou dokáže otočit o 180°, pomalé pohyby a ta překvapivě hebká srst. Nejradši bych ho už nepustila, ale ostatní si ho chtěli také pochovat, a tak jsem ho musela poslat dál. Zatím co jsme se mazlili s jedním, druhý k nám po trámech pomalu také dolezl. Slezl po sloupu až na úroveň mojí hlavy a z asi deseti centimetrů mi zíral do obličeje. Pak natáhl přední nohu, a když jsem mu podala ruku, stiskl ji svými dvěma prsty. Ten má pevný stisk! To by jeden nevěřil. Hráli jsme si s lenochody, dokud nám Juan Carlos neřekl, že je čas jít. Cesta lodí proti proudu byla trochu delší a v řece opět několik šedých delfínů. Pak ještě pick-up z Nauta do Iquitosu. Po cestě nám vlítl do auta, dle mých slov „brouček, který nic nedělá“, dle Kuby „něco obrovského

s šesti nohama, okamžitě to vyhod' ven". Později jsem zjistila, že to byl ten brouk, na jehož larvách jsme si před několika dny tolik pochutnávali. Asi přišel pomstít rodinu.

Před odletem z Iquitosu jsme si ještě zašli na večeři. Já s Kubou jsme si dali napůl hlavní jídlo a napůl vaječnou polévku. Tedy, já jsme si myslela, že objednávám vaječnou polévku. Měli tam totiž kuřecí polévky z křídél, stehen, krkú apod. a pod tím bylo „sopa huevera“. Jelikož španělsky se vejce řekne „huevo“, tak jsem logicky usoudila, že to bude polévka z vajec, ale pro jistotu jsem se na to ještě zeptala číšnice, zda tam vážně jsou vece. Ujistila mě, že samozřejmě, a tak jsem byla dost překvapená, když přede mnou přistál talíř, uprostřed něhož si to trůnila celá slepice (respektive její trup). Číšnice byla navíc tak hodná, že i přestože jsme chtěli jen jednu napůl, tak nám přinesla každému svoji vlastní. Nakonec se ukázalo, že tam ty vejce opravdu byly, vevnitř v té slepici, ve vaku, jelikož byly ještě nesnesené.

A pak už let zpátky do Limy, tentokrát jen s hodinovým zpožděním, kde se naše cesty opět rozcházel. Adél s Lubošem jeli na hotel a další den autobusem do Huarázu a my s Kubou k Jitce ještě nerozhodnutí, kam další den vyrazíme. Ta sice náš noční příjezd zaspala, ale Lucho nám naštěstí otevřel.

POZNÁMKY:

- 1 PEN (sol) = 6,50 Kč
- roční období v Iquitosu: období dešťů (listopad – květen), období sucha (červen – říjen)
- hotel Hobo Hideout v Iquitosu – adresa: Jirón Putumayo 437
- kontakt na přepravní loď (lanča) z Yurimaguas do Iquitosu: 065 351270
- průvodce džunglí Juan Carlos Palla Flores – Amazon Bravo Xpeditions - 065 222038, 964842706, FB: Carlos Palla Flores
- Záchraná stanice kapusňáků – Manatee rescue center (asi 20 minut z centra na 4,5 km na cestě do Nauta, otevřeno do 15:00, vstup 20 solů, je tam hodně komárů)